

det næste Aar faa en Periode, hvor de maa gaa paa en Fortjeneste, der mange Gange kun er 4—600 Kr. De har Arbejdsløhedsperioder, der mange Gange strækker sig over $\frac{1}{3}$ — $\frac{2}{3}$ af Aaret. I magre Aar kan de, fordi de det foregaaende Aar har været oppe over 1,800 Kr., ikke faa noget af Kassen. For Arbejdsmænds Vedkommende foreligger der Oplysninger ikke fra Arbejdsmændene selv, men fra Provinsjernfabrikantforeningen for 1,303 Medlemmer, altsaa Støberiarbejdsmænd. Folk, som arbejder i Fabrikkerne, skraber Rust af o. s. v., som har noget af det mest ubehagelige og sviniske Arbejde, som tænkes kan. Af dem vil 365 være at brændemærke som bemidlede, fordi de har over den Løn, som er fastsat som Grænse i det paagældende Landdistrikt eller Stationsbydistrikt eller hvor Fabrikken nu ligger. En Mængde af Arbejderne ved Teglværker, Kalk- og Kridtbrud — der er ca. 2,800 — har Arbejde Aaret rundt, saadanne som Fyrbødere og Ovnarbejdere, de vil uhjælpelig føle sig forpligtede til at gaa ud, fordi de ikke vil baade først betale til de andre og saa betale en Gang til lige saa meget som Statstilskuddet eller noget lignende for at have Lov til at være med. Motiverne har fuldkommen Ret, naar de siger, at man skal være varsom med at smide disse Folk ud, da Udsigten til, at de kan blive arbejdsløse, kun er ringe og efter Omstændighederne kan være ganske fjern.

En Statistik, jeg har faaet fra Formerne, viser bedre end meget andet, der er sagt, hvorledes disse bedrestillede Arbejders Kontingent virker. Den viser, hvad vi for Resten kunde sige os selv, at Arbejdsløhedsdagenes Antal staar i omvendt Forhold til Arbejdslønnens Størrelse. Det aarlige Medlemsbidrag er 23 Kr. 40 Øre; Kassen har 5 forskellige Understøttelsessatser fra 1 Kr. og op til 2 Kr. pr. Dag; jeg forudsætter, at det er efter Ancienneteten. En foretagen Beregning viser, at den gennemsnitlige Størrelse for den daglige Understøttelse ligger paa den midterste Sats, 1 Kr. 50 Øre. Nu er der her en Under søgelse for 1,033 Medlemmers Vedkommende, der viser, at den første Gruppe, der har en Indtægt af over 1,800 Kr., og som tæller 341 Medlemmer, har betalt 7,977 Kr. 40 Øre. Jeg kan vist for Resten springe Tallene over, thi det vil blive for langtrukket, om jeg skal nævne dem alle, og gaa over til Konklusionen, og det er den, at de altsaa er delt i 5 Grupper, og at de fire første Grupper betaler 19,960 Kr. 20 Øre og modtager 7,984 Kr. 50 Øre. De støtter

saaledes den femte Gruppe, der er Folk med Indtægter under 1,200 Kr., med 11,975 Kr. 70 Øre. Udtrykt i Procent bliver Forholdet følgende: De første fire Grupper, altsaa Folk med Lønninger fra 1,200 Kr. til over 1,800 Kr., udgør 82,6 pCt. af Medlemsantallet, men de modtager kun 29,6 pCt. af Udgiften. Den femte Gruppe derimod, som kun udgør 17,4 pCt. af det samlede Medlemsantal, modtager 70,4 pCt. af den samlede Udgift. Man skulde dog synes, at man maatte miste enhver Lyst til teoretisk Jagen efter at faa Bestemmelser om Indtægtsgrænser, naar man ser disse haandgribelige Resultater, at det er i det væsentlige de bedst lønnede, der maa bære Udgiften til de lavest lønnede. Den første Gruppe, de, der har over 1,800 Kr., udgør 33 pCt. af Medlemsantallet, men faar kun 5,7 pCt. i Understøttelse, hvorimod den femte Gruppe, de, der har under 1,200 Kr., og kun udgør 17,4 pCt. af Medlemsantallet, faar 70,4 pCt. af Understøttelsen; $\frac{7}{10}$ af hele Udgiften tager denne ene Sjettedel af Medlemsantallet. Hvis disse Folk ikke bliver arbejdsløse, er der ingen Anledning til at stryge dem af Kasserne eller til at træffe Bestemmelser, der gør det vanskeligt at beholde dem. Og hvis de bliver arbejdsløse, vil Forholdet i Regelen være, fordi Formerfaget er et typisk Fabrikfag, hvor der ikke er megen Arbejdsløshed, som der er i Sæsonfagene, at de med de gode Lønninger faar forsvindende, medens de med de smaa Indtægter er mest arbejdsløse og faar det meste.

Der er derfor ingen Mening i at give disse højtlønnede Arbejdere et Paaskud til at forsvinde af Kasserne. Thi Virkningen vil efter min Mening blive den: man jager de gode Medlemmer ud, og saa mister man deres Kontingent til Understøttelse af de lavestlønnede; de lavestlønnede derimod, der har den største Arbejdsrisiko, maa blive i Kasserne, men hvad bliver Følgen? Den bliver naturligvis, at de maa forhøje deres Kontingent, og heraf bliver Følgen igen, da Statstilskuddet staar i Forhold til Kontingentet, at Statstilskuddet ikke vil synke, og det var det, vi skulde opnaa, synes jeg. Det er godt nok at sige: de kan blive i Kasserne. Ja, det kan de ganske vist, men de har ingen Fristelse til at blive der, og det Pres, man hidtil, hvor Forholdene er lige for dem alle, kunde lægge paa alle Fagforeningsmedlemmer, idet man kunde kræve af dem, at de samtidig med, at de var Medlemmer af Fagforeningen, skulde staa i Arbejdsløhedskasserne, har man Vanskelighed ved at lægge paa dem fremtidig,